

Byla C-355/21

Prašymo priimti prejudicinį sprendimą santrauka pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 98 straipsnio 1 dalį

Gavimo data:

2021 m. birželio 7 d.

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas:

Sąd Najwyższy (Lenkija)

Nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą priėmimo data:

2020 m. gruodžio 29 d.

Ieškovė:

Procter & Gamble International Operations SA

Atsakovė:

Perfumesco.pl sp. z o.o., sp. k.

Pagrindinės bylos dalykas

Teisių į registruotą Europos Sąjungos prekių ženklą Nr. 000049254 HUGO BOSS pažeidimas

Prašymo priimti prejudicinį sprendimą dalykas ir teisinis pagrindas

Direktyvos 2004/48 10 straipsnio aiškinimas; SESV 267 straipsnis

Prejudicinis klausimas

Ar Direktyvos 2004/48/EB dėl intelektinės nuosavybės teisių gynimo 10 straipsnis turėtų būti aiškinamas taip, kad juo draudžiama nacionalinės teisės nuostata, pagal kurią apsaugos priemonė, susijusi su prekių sunaikinimu, taikoma tik neteisėtai pagamintoms ar neteisėtai pažymėtoms prekėms ir negali būti taikoma prekėms, kuriomis neteisėtai prekiaujama Europos ekonominės erdvės teritorijoje, tačiau kurių negalima laikyti neteisėtai pagamintomis ar neteisėtai žymimomis?

Nurodytos Sąjungos teisės nuostatos ir Teisingumo Teismo jurisprudencija

2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2004/48/EB dėl intelektinės nuosavybės teisių gynimo (OL L 157, 2004, p. 45; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 2 t., p. 32) 10 straipsnis

2009 m. vasario 26 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 207/2009 dėl Europos Sąjungos prekių ženklo (OL L 78, 2009), iš dalies pakeisto 2015 m. gruodžio 16 d. Reglamentu (ES) 2015/2424 (OL L 341, 2015, p. 21), 9 ir 102 straipsniai

Sutartis dėl intelektinės nuosavybės teisių aspektų, susijusių su prekyba (OL L 336, 1994, p. 214) (toliau – TRIPS sutartis)

2010 m. gruodžio 22 d. Komisijos ataskaita Europos Parlamentui, Tarybai, Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komitetui ir Regionų komitetui dėl 2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2004/48/EB dėl intelektinės nuosavybės teisių gynimo (Briuselis, SEK(2010) 1589 *final*) taikymo

1984 m. balandžio 10 d. Sprendimas *von Colson ir Kamann* (14/83, EU:C:1984:153)

2007 m. balandžio 26 d. Sprendimas *Boehringer Ingelheim ir kt.* (C-348/04, EU:C:2007:249)

Nurodytos nacionalinės teisės nuostatos

Ustawa z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (2000 m. birželio 30 d. Įstatymas dėl pramoninės nuosavybės teisės) (suvestinė redakcija *Dz. U.*, 2020, poz. 286 su pakeitimais) (toliau – PWP) 286 straipsnis

2003 m. balandžio 14 d. *Sąd Najwyższy* (Aukščiausiasis Teismas) sprendimas I CKN 308/01, nepaskelbtas

Trumpas faktinių aplinkybių ir pagrindinės bylos aprašymas

- 1 Ieškovė yra parfumerijos prekių gamintoja, pagal prekių ženklo savininkės bendrovės *HUGO BOSS Trade Mark Management GmbH & Co. KG*, įsikūrusios Mecingene, suteiktos licencijos sutartį turinti išimtinę teisę naudoti žodinį Europos Sąjungos prekių ženklą Nr. 000049254 HUGO BOSS ir savo vardu teikti ir palaikyti prašymus ir ieškinius dėl teisės į šį prekių ženklą pažeidimo.
- 2 HUGO BOSS yra vienas didžiausių mados ir parfumerijos sektoriaus pasaulinių prekių ženklų. 1924 m. Mecingene Hugo Ferdinando Bosso įsteigta bendrovė šiuo prekių ženklų pažymėtas prekes parduoda net 129 pasaulio šalyse.

- 3 Teisių į prekių ženklą turėtojas rūpinasi savo prekių ženklų įvaizdžiu, reputacija ir aukšta prekių ženklu HUGO BOSS pažymėtų prekių kokybe. Be to, jis siekia užtikrinti geriausias vartotojų aptarnavimo standartus. Prekyba vyksta per įgaliotus parfumerijos tinklus, kurie privalo ypatingai rūpintis prekių ženklo HUGO BOSS reputacija ir juo žymimų prekių prabanga. Su tuo susijęs gaminių mėginių pateikimas vartotojams, kad jie galėtų šiuos gaminius išbandyti. Teisių į prekių ženklą turėtojas išskirtinai kosmetikos gaminių pristatymo ir reklamos tikslams nemokamai pateikia mėginius pardavėjams ir įgaliotiesiems platintojams buteliukuose, identiškuose parduodamiems produktams, pažymėtiems HUGO BOSS prekių ženklu. Jų išorinė pakuotė yra vientisos šviesios spalvos su matoma informacija, kad mėginys nėra skirtas parduoti, pavyzdžiui, su užrašu „not for sale“, „demonstration“ ar „tester“. Šios prekės nėra pateikiamos prekiauti EEE teisių į prekių ženklą turėtojo ar su jo sutikimu.
- 4 Nagrinėjant bylą dėl teisių į prekių ženklą pažeidimo, licencijos sutartis tarp *HUGO BOSS Trade Mark Management GmbH & Co. KG* ir ieškovės 2016 m. buvo nutraukta.
- 5 Nuo 2012 m. sausio mėn. atsakovė vykdo didmeninės prekybos parfumerijos prekėmis ekonominę veiklą elektroninėje parduotuvėje, svetainėje *perfumesco.pl*. Ji, be kita ko, platina HUGO BOSS parfumerijos gaminių demonstracinius mėginius, kurie nėra skirti parduoti ir yra pažymėti kaip „TESTER“. Be to, ji informuoja klientus, kad paprastai baltoje pakuotėje esantis mėginys be kamštelio kvapu nesiskiria nuo įprasto gaminio.
- 6 Sužinojusi apie tai, ieškovė pateikė ieškinį dėl teisių į nagrinėjamą prekių ženklą pažeidimo ir paprašė areštuoti atsakovės turtą. Vykdydamas nutartį areštuoti turtą, 2016 m. liepos 28 d. teismo antstolis konfiskavo kvėpalus, tualetinį ir kvapųjį vandenį HUGO BOSS prekių ženklu pažymėtose neskirtų parduoti mėginių pakuotėse, ant kurių nurodyta „not for sale“, „demonstration“ arba „tester“, ir pažymėtose kodais, kurie, ieškovės teigimu, rodo gamintojo tikslą jais prekiauti už EEE teritorijos ribų. Brūkšniniai kodai nuo pakuočių buvo pašalinti arba uždengti.
- 7 2017 m. birželio 26 d. sprendimu *Sąd Okręgowy w Warszawie* (Varšuvos apygardos teismas) uždraudė atsakovei naudoti Europos Sąjungos prekių ženklą HUGO BOSS, EUIPO registruotą numeriu 000049254 ir priskirtą prie Nicos klasifikacijos 3 klasės prekėms (kvėpalai, tualetinis ir kvapų vanduo), įpareigojo atsakovę per dvi savaites nuo sprendimo įsiteisėjimo dienos savo sąskaita sunaikinti šiuo ženklu pažymėtas prekes, kurios nebuvo pateiktos EEE rinkai teisės į prekių ženklą turinčio subjekto ar su jo sutikimu, įskaitant 2016 m. liepos 28 d. teismo antstolio areštuotas prekes, įpareigojo atsakovę savo sąskaita viešai paskelbti informaciją apie teismo sprendimą, atmetė likusią ieškinio dalį ir įpareigojo atsakovę sumokėti ieškovei 6 377 PLN kaip proceso išlaidų atlyginimą.
- 8 2018 m. rugsėjo 20 d. sprendimu *Sąd Apelacyjny w Warszawie* (Varšuvos apeliacinis teismas) atmetė atsakovės apeliacinį skundą dėl minėto sprendimo.

- 9 *Sąd Apelacyjny* visiškai pritarė *Sąd Okręgowy* pozicijai. Jis nurodė, kad negalima atsižvelgti į argumentus, susijusius su ieškovės teisės pareikšti ieškinį neturėjimu. Pagal Reglamento Nr. 207/2009 22 straipsnio 3 dalį licenciatas gali pradėti teisminį procesą dėl teisių į ES prekių ženklą pažeidimo tikta gavęs savininko sutikimą, o išimtinės licencijos savininkas gali tokį procesą pradėti, jeigu prekių ženklo savininkas, gavęs oficialų pranešimą, per atitinkamą laiką pats neiškelia bylos dėl teisių į prekių ženklą pažeidimo. Neginčijama, kad šio ieškinio pareiškimo metu ieškovė buvo išimtinė nagrinėjamo prekių ženklo licencijos savininkė.
- 10 *Sąd Apelacyjny* manymu, buvo įvykdytos visos Europos Sąjungos prekių ženklo apsaugos sąlygos, nustatytos Reglamento Nr. 207/2009 9 straipsnio 2 dalies a punkte. Remiantis teismo antstolio areštuotų prekių sąrašu, Europos rinkai buvo skirti tik 226 gaminiai ir šiuo atžvilgiu prekių ženklo registracijos teisė buvo pasibaigusi. Likusių prekių atžvilgiu teisė į prekių ženklą nebuvo pasibaigusi dėl to, kad jomis nebuvo prekiaujama EEE. Taigi, 48 vienetai areštuotų kvėpalų yra mėginiai, ant kurių nurodyta, kad jie nėra skirti mažmeninei prekybai, 523 vienetai kvėpalų nebuvo skirti Europos rinkai, o ant 3 641 vieneto areštuotų kvėpalų užklijuoti maskuojamieji lipdukai, neleidžiantys nustatyti geografinio regiono, kuriam jie skirti, todėl neįmanoma nustatyti, kad šių prekių atžvilgiu išimtinė teisė nebuvo pasibaigusi, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 207/2009 13 straipsnio 1 dalį.
- 11 Kalbant apie 3 641 vienetai areštuotų kvėpalų su maskuojamaisiais lipdukais, taip pat pažymėtina, kad buvo pažeistos jų originalios pakuotės ir pašalinta originali apsauginė pakuotės plėvelė. Tai reiškia, kad prekių ženklo savininkas turi teisę uždrausti šį ženklą naudoti toms prekėms pagal Reglamento Nr. 207/2009 13 straipsnio 2 dalį, pagal kurią šio straipsnio 1 dalies nuostatos netaikomos, jeigu dėl pagrįstų priežasčių savininkas nesutinka su tolesniu prekių komercializavimu, ypač jeigu išleidus jas į rinką pasikeitė arba pablogėjo jų kokybė.
- 12 Antrosios instancijos teismas nurodė, kad pagal Reglamento Nr. 207/2009 102 straipsnio 2 dalį Europos Sąjungos prekių ženklų teismas taip pat gali pagal taikytiną teisę taikyti priemones ar priimti nutarimus, kurie, jo nuomone, yra tinkami atsižvelgiant į bylos aplinkybes. Ta nuostata visų pirma leidžia taikyti PWP 286 straipsnį. Pagal pažodinį PWP 286 straipsnio aiškinimą jis taikytinas tik tuo atveju, kai gaminiai pagaminti ar pažymėti neteisėtai, tačiau nagrinėjamoje byloje taip nebuvo. Iš tiesų ieškovė neginčijo, kad teismo antstolio areštuoti kvėpalai yra originalios prekės, tik nurodė, kad prekių ženklo savininkas nesuteikė leidimo prekiauti šiomis prekėmis EEE, o atsakovė neįrodė, kad tokio sutikimo būta.
- 13 Antrosios instancijos teismo nuomone, nagrinėjamoje byloje negalima apsiriboti pažodiniu PWP 286 straipsnio aiškinimu, nes šiuo straipsniu siekiama įgyvendinti Direktyvą 2004/48. Pagal šios direktyvos 10 straipsnio 1 dalį valstybės narės užtikrina, kad kompetentingos teismo institucijos galėtų reikalauti taikyti atitinkamas priemones prekėms, kurios teismo pripažintos pažeidžiančiomis

intelektinės nuosavybės teises. Prie tokių priemonių priskiriamas atšaukimas iš prekybos, galutinis pašalinimas iš prekybos arba sunaikinimas. Šia direktyva Sąjungos valstybės narės įpareigojamos priimti tokius teisės aktus, kurie leistų teismui priimti sprendimą, kuriuo nurodoma sunaikinti prekes, kurios, kaip konstatuota, pažeidžia intelektinės nuosavybės teises. Taigi, nors PWP 286 straipsnis, aiškinant pažodžiui, suteikia nacionaliniam teismui galimybę nurodyti sunaikinti prekes tik tuo atveju, jei jos buvo pagamintos ar pažymėtos neteisėtai, Direktyvos 2004/48 10 straipsnio 1 dalimi įpareigojama suteikti tokią priemonę visais atvejais, kai pažeidžiamos intelektinės nuosavybės, įskaitant pramoninę nuosavybę, teisės. *Sąd Apelacyjny* nuomone, turėtų būti taikomas Sąjungos teisę atitinkantis PWP 286 straipsnio aiškinimas, pagal kurį sprendimas nurodyti sunaikinti prekes galioja visais atvejais, kai pažeidžiamos pramoninės nuosavybės teisės. Kitaip tariant, manytina, kad visos prekės, pažeidžiančios pramoninės nuosavybės teises, yra pagamintos neteisėtai, kaip apibrėžta PWP 286 straipsnyje.

- 14 Antrosios instancijos teismas nusprendė, kad šios teisės apsaugą iš tikrųjų užtikrintų tik sprendimas, kuriuo nurodoma sunaikinti į prekybą be teisę į prekių ženklą turinčio subjekto sutikimo pateiktus kvepalus. Jis pabrėžė, kad siekiant pateikti į prekybą atsakovei priklausančius kvepalus buvo imtasi daugybės veiksmų, kurių tikslas – nuslėpti prekės ženklo savininko sutikimo nebuvimą. Be to, parduodama mėginius atsakovė turėjo žinoti, kad neturi prekių ženklo savininko leidimo prekiauti šiomis prekėmis EEE. O nemaža dalis atsakovės turimų kvepalų, kuriais prekiauti EEE teisių į prekių ženklą turėtojas leidimo nesuteikė, yra dėl apsauginio kodo pašalinimo pažeistose pakuotėse. Atsižvelgiant į tai, kad HUGO BOSS ženklu pažymėti kvepalai yra išskirtinis produktas, jų galimas pateikimas į prekybą pakenktų nagrinėjamo prekių ženklo atliekamoms funkcijoms ir galėtų neigiamai paveikti jo reputaciją, o tai įrodo išimtinių teisių pažeidimo rimtumą ir teisėtą trečiųjų asmenų interesą, kad prekės būtų sunaikintos.
- 15 Apeliacinis teismas nusprendė, kad atsakovės teiginiai, jog sunaikinus dalį jos turimų kvepalų ji negalės ginti savo teisių į juos prieš trečiuosius asmenis, nėra įtikinami. Šio teismo teigimu, sunaikinamų kvepalų vertė neturi jokios įtakos prielaidai, kad tokios priemonės taikymas šioje byloje viršija pažeidimo sunkumą. Atsakovė neįrodė teismo antstolio areštuotų kvepalų vertės, todėl negalima nustatyti šiuo tikslu jos investuotų lėšų dydžio. Be to, vertę būtų galima vertinti atsižvelgiant į PWP 286 straipsnyje nustatytus kriterijus, jei ji būtų lyginama su atsakovės prekiaujant kvepalais, kurių prekybai nebuvo suteiktas teisių turėtojo sutikimas, gautu pelnu. Atsakovės prekių ženklo HUGO BOSS registracijos teisių pažeidimo dažnumas ir areštuotų kvepalų būklė yra esminės aplinkybės vertinant registracijos teisių ir trečiųjų asmenų interesų pažeidimo sunkumą, o pati sunaikinamų prekių vertė šiomis aplinkybėmis yra antraeilė.
- 16 Antrosios instancijos teismas konstatavo, kad skundžiamu sprendimu ieškovei pripažintos apsaugos suteikimas nereiškia, kad ieškovė piktnaudžiavo subjektine teise, kaip tai suprantama pagal *Kodeks cywilny* (Civilinis kodeksas) 5 straipsnį.

Atsakovė, pažeisdama išimtinę teisę į Europos Sąjungos prekių ženklą, pažeidė sąžiningos prekybos principus, įskaitant sąžiningą konkurenciją, taip pat sąžiningos veiklos principus. *Sąd Apelacyjny* pabrėžė, kad piktnaudžiavimu subjektine teise negali veiksmingai remtis asmuo, kuris pats pažeidžia socialinio sambūvio principus.

- 17 Atsakovė pirmiau nurodytą teismo sprendimą apskundė kasacine tvarka ir kasaciniame skunde pažymėjo, kad buvo pažeistos šios normos: procesinės nuostatos, pripažįstant, kad ieškovė yra subjektas, turintis teisę veikti kaip šio proceso šalis; materialinės teisės nuostatos, t. y. PWP 286 straipsnis, dėl neteisingo aiškinimo ir su tuo susijusio sprendimo sunaikinti areštuotus kvėpalus ieškovei neginčijant, kad teismo antstolio areštuotos prekės yra originalios; materialinės teisės nuostatos, t. y. Reglamento Nr. 207/2009 13 straipsnis, neteislingai jį taikant ir nustatant, kad areštuotos prekės buvo pateiktos EEE rinkai be ieškovės sutikimo; materialinės teisės nuostatos, t. y. Civilinio kodekso 5 straipsnis, jų netaikant ir pripažįstant ieškovės suformuluotus reikalavimus pagrįstais ir atitinkančiais galimus prekių ženklo pažeidimus.

Trumpi prašymo priimti prejudicinį sprendimą motyvai

- 18 Šią bylą nagrinėjantys teismai nusprendė taikyti Sąjungos teisę atitinkanti PWP 286 straipsnio aiškinimą. Ši nuostata leidžia teismui, be kita ko, priimti sprendimą dėl prekių ir priemonių bei medžiagų, kurios buvo naudojamos joms pagaminti ar pažymėti, sunaikinimo, bet tik tų, kurios yra pažeidėjo nuosavybė ir buvo pagamintos ar pažymėtos neteisėtai. Vis dėlto reikėtų atsižvelgti į Direktyvos 2004/48 10 straipsnio turinį, kuris neriboja tinkamų priemonių taikymo tik neteisėtai pagamintoms ar pažymėtoms prekėms. Iš tiesų ši nuostata susijusi su prekėmis, kurios teismo pripažintos pažeidžiančiomis intelektinės nuosavybės teises. Todėl šie teismai nusprendė, kad nacionalinės teisės aktai negali prieštarauti Sąjungos teisės aiškinimui plačiąja prasme ir būtina priimti sprendimą sunaikinti prekes taip pat tuo atveju, kai jos nebuvo neteisėtai pagamintos ar pažymėtos jų savininko.
- 19 Todėl kilo teisinis klausimas, dėl kurio pateiktas prejudicinis klausimas, t. y. ar Direktyvos 2004/48 10 straipsnis prieštarauja nacionalinės teisės nuostatos aiškinimui, pagal kurį galimybė nurodyti sunaikinti prekes taikoma tik neteisėtai pagamintoms ar neteisėtai pažymėtoms prekėms.
- 20 Pažodinio PWP 286 straipsnio aiškinimo taikymą patvirtina visų pirma tai, kad jos pakeitimu pagal *Ustawa z 9 maja 2007 r. o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych oraz niektórych innych ustaw* (2007 m. gegužės 9 d. Įstatymas, kuriuo iš dalies keičiamas Autorių teisių ir gretutinių teisių įstatymas ir kai kurie kiti įstatymai) (*Dz. U.*, 2007, Nr. 99, poz. 662) į nacionalinę teisę buvo perkelta Direktyva 2004/48.
- 21 1984 m. balandžio 10 d. Sprendime *von Colson ir Kamann* (14/83, EU:C:1984:153) nurodyta, kad iš direktyvos kylanti valstybių narių pareiga

pasiekti joje numatytą tikslą tenka visoms valstybių narių valdžios institucijoms, įskaitant teismus pagal jų kompetenciją. Todėl reikėtų daryti prielaidą, kad PWP 286 straipsnio pakeitime buvo atsižvelgta į Direktyvoje 2004/48 pateiktus sprendimus.

- 22 Kitas argumentas, patvirtinantis pažodinį PWP 286 straipsnio aiškinimą, yra nacionalinės doktrinos pozicija. Dažniausiai laikoma, kad gaminiams, kurie nebuvo pripažinti neteisėtai pagamintais ar neteisėtai pažymėtais jų gamybos šalyje, negali būti taikomos PWP 286 straipsnio nuostatos. Taip yra todėl, kad sunku racionaliai pagrįsti, kodėl iš pradžių originalus ir teisėtas produktas dėl tam tikrų įvykių staiga, fiziškai nekeičiant struktūros, staiga taptų neteisėtu produktu. Šioje nuostatoje vienareikšmiškai sprendžiami techniniai klausimai, susiję su prekių gamyba ir ženkliniu prekių ženklais. Ji netaikoma situacijoms, kurios peržengia šios srities ribas, visų pirma susijusioms su prekyba, importu ar paskirties pakeitimu, arba, platesne prasme, neteisėto prekių, pažymėtų teisėtais prekių ženklais, naudojimo atvejais.
- 23 Kita vertus, dar prieš įgyvendinant Direktyvą 2004/48, Lenkijos teismų jurisprudencijoje buvo galima susidurti su pozicija, kad, nagrinėdami bylas, kuriose kyla Bendrijos teisės reglamentuojamų teisinių problemų, teismai privalo pateikti aiškinimą, pagrįstą Bendrijos teisės aiškinimu ir esme. Kitaip tariant, nuorodos į Bendrijos teisės aktų prielaidas turėtų būti traktuojamos kaip viena iš teisingo taikytinos teisės aiškinimo direktyvų (2003 m. balandžio 14 d. *Sąd Najwyższy* sprendimas I CKN 308/01, nepaskelbtas).
- 24 Panašią poziciją Europos Sąjungos Teisingumo Teismas išreiškė 2007 m. balandžio 26 d. Sprendime *Boehringer Ingelheim ir kt.* (C-348/04, EU:C:2007:249). Teisingumo Teismas, be kita ko, nusprendė, kad teisių į prekių ženklą turėtojo teisė uždrausti lygiagretų vaistinių preparatų, kurie, nors ir nėra padirbti, buvo pateikti rinkai nesilaikant išankstinio įspėjimo pareigos, importą turi būti suteikta tokia pačia apimtimi, kaip ir prekybos padirbtomis prekėmis atveju. Abiem nagrinėjamais atvejais produktai neturėjo būti pateikti atitinkamai rinkai.
- 25 Galiausiai 2010 m. gruodžio 22 d. Komisijos ataskaitoje Europos Parlamentui, Tarybai, Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komitetui ir Regionų komitetui dėl 2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2004/48/EB dėl intelektinės nuosavybės teisių gynimo (SEK(2010) 1589 *final*) taikymo, nurodyta, kad Direktyva 2004/48 siekiama užtikrinti autorių teisių turėtojams ir valstybių narių valdžios institucijoms būtinausių kovos su intelektinės nuosavybės teisių pažeidimais priemonių rinkinį ir integruoti civilinės teisės priemones pagal TRIPS susitarimą į Sąjungos teisinę sistemą, kartu leidžiant valstybėms narėms pridėti sankcijas ir teisių gynimo priemones, kurios yra palankesnės autorių teisių turėtojams.
- 26 Todėl darytina išvada, kad Sąjungos institucijose vyrauja nuomonė, kad Direktyva 2004/48 turėtų būti laikoma tam tikru intelektinės nuosavybės teisių

įgyvendinimo minimumu. Atsižvelgiant į tokią poziciją, Direktyvos 2004/48 10 straipsnio 1 dalis turėtų būti nacionalinės teisės aiškinimo atspirties taškas. Kitaip tariant, kiekvienam subjektui iš bet kurios valstybės narės turėtų būti užtikrinta bent jau tokia teisinė apsauga, kokia numatyta Direktyvoje 2004/48, *in casu* neperžengiant šios direktyvos 10 straipsnio 1 dalyje nustatytų ribų. Kaip nurodė *Sąd Najwyższy* pirmiau minėtame sprendime, rėmimasis Sąjungos teisės aktų prielaidomis turėtų būti laikomas viena iš teisingo taikytinos teisės aiškinimo direktyvų.

- 27 Savo ruožtu Lenkijos teisės mokslo atstovai palaiko pažodinį PWP 286 straipsnio aiškinimą, o šią poziciją sustiprina tai, kad ta nuostata buvo pakeista įgyvendinant Direktyvą 2004/48.
- 28 Todėl nagrinėjamos bylos aplinkybėmis *Sąd Najwyższy* pateikė Teisingumo Teismui prejudicinį klausimą.